

[Poul Dam.]

dios medarbejdere og radiatorådets flertal har en sand og god vilje til at gøre det.

Jeg vil gerne slutte med et andet gruk:

„Kultur, det er ikke en fin menuet i en fortidsfredningsforening, men det at man slås for sin modstanders ret til at slås for den modsatte mening.“

Ninn-Hansen (KF):

Ved den forhandling, der fandt sted i november måned på grundlag af det forslag, der blev fremsat af 4 partier, var hr. Lembourn det konservative folkepartis ordfører. Enhver ved, hvorfor hr. Lembourn ikke er det i dag — det skyldes en politisk adskillelse, der fandt sted sidste søndag — men jeg vil gerne betone, at de bemærkninger, hr. Lembourn ved den lejlighed og ved tidligere lejligheder har fremsat om radioordninger, om alsidighedskravet, om tilslutningen til, at man kan indføre reklame, det er synspunkter, der dækker den konservative folketingsgruppes opfattelse. Jeg kan derfor henvise til de udtalelser, han dengang fremsatte herom.

Jeg er også sikker på, at ligesom der er enighed imellem hr. Lembourn og den konservative folketingsgruppe om dette, så er der det også om det følgende, jeg gerne vil sige, hvor hr. Lembourn helt ufrivilligt er kommet til at være et led i den mærkværdige måde, hvorpå Danmarks radio undertiden behandler alsidighedskravet.

Sidste søndag efter den politiske begivenhed, jeg nævnte, optog fjernsynet udtalelser fra hr. Lembourn og fra hr. Poul Schlüter. Det er ganske rimeligt og rigtigt i en sådan situation, der selvfølgelig kan have interesse i befolkningen, at man gør det. Og hvad gør fjernsynet så derefter? De udsender det, man har optaget med hr. Lembourn, men ikke det, man har optaget med hr. Poul Schlüter. Der er jo talt meget om, at man skal give plads for minoriteterne — hr. Ole Espersen har gjort det ved forskellige lejligheder — og jeg synes også i dette tilfælde, hvor man havde en mere tiltalende minoritet repræsenteret end ved så mange andre lejligheder, at det selvfølgelig var i orden, at hr. Lembourn havde mulighed for at udtale sig i tv. Men er det rimeligt, at Danmarks radio behandler alsidighedskravet på den

måde, at de, der i sagen udgør det klare flertal, dem fortier man, skønt man har optaget noget, der skulle udsendes samme aften?

Jeg siger ikke dette for at fortælle noget særligt om en situation, der kan ramme det parti, jeg hører til. Fremgangsmåden er selvfølgelig både unfair og uhøflig. Men andre partier kan komme i samme situation og har jo været det. Det er jo ikke længere siden end i forrige samling, noget tilsvarende skete i to andre partier, og venstre og socialdemokratiet har også været udsat for noget sådant. Det vedrører ikke det partipolitiske, men det vedrører en fremgangsmåde, som jeg synes er urimelig. Selvfølgelig ved jeg godt, at så længe regeringsmedlemmer og folketingsmedlemmer er parate til at hoppe og springe for fjernsynet, så behandler man dem på denne uhøflige måde — nogle af dem i hvert fald. Men det helt afgørende er: mener man virkelig, at alsidighedskravet skal forstås og fortolkes på den måde, at de, der udgør en minoritet i en sag, skal have alle rettighederne? Det her er et underordnet tilfælde, men hvad oplever man ikke i en række andre tilfælde?

Jeg lagde mærke til, at hr. Poul Dam før brugte udtrykket, at kun spørgsmålstegn bringer verden fremad. Ja, hvis hr. Poul Dam mener, man kan leve af lutter spørgsmålstegn, så kan man jo ikke bestride det, han har sagt. Det mener jeg ikke man kan. Men hvis der i sætningen skal ligge noget andet, nemlig at de, der er i opposition, de, der peger på noget andet end det, andre vil bevare, skal have alle muligheder, så er jeg ganske og aldeles uenig, og det er også mit indtryk, at der er en række andre, der er det. Derfor har der været og er der opposition imod udsendelser af den karakter, der forekommer i børne- og ungdomsudsendelser, hvor der i mange tilfælde sker en nedbrydning af det, man netop arbejder med i skolen og i hjemmene med opdragelsen af de unge, og således kan der nævnes en række andre tilfælde, hvor det ikke er alsidigheden, man vil fremme.

Når lytter- og seerorganisationen Aktive Lyttere og Seere i løbet af ganske få uger fik 40.000 medlemmer, så er det selvfølgelig, fordi mange deler den opfattelse, at man ikke opfylder monopolvirksomhedens krav om alsidighed, der endda er lovbestemt. Når en gallupundersøgelse for nylig kunne vise,